

Pamaniau, juk aš esu dalis šio lopinėlio - Lietuva vadinamo, esu dalis žemės, o galiausiai ir miškų. Galiausiai norėjau pasivaikščioti po mišką, o ne po iš miško virtusį šiukšlyną.

Man pasirodė, kad didieji šiukšlintojai yra svaigalus gamtos prieglobstyje vartojantys asmenys, tad eidamas nusipirkti šiukšlėms maišų - pakalbinau ir juos, agituodamas prisidėti prie gamtos tvarkymo. Jiems terūpėjo keli trūkstanti litai iki išganingojo svaigalų butelio. Pasiūliau net nupirkti tą geidžiamą „stebuklą“, tačiau norinčių prisidėti prie mano ir mano draugo sumanymo neatsirado. Gal jiems tai pasirodė žeminantis orumą užsiėmimas, tačiau norinčių tokiu būdu apkuopti ir jų prišnerkštą mišką tikrai neatsirado ir net kaip masalas nesuveikė žadamas butelis svaigalų.

Taigi, tokiu „žeminančiu orumą“ užsiėmimu, užsiėmėme dviese. Nemanau, kad smalsūs mikrorajono kaimynai savo daugiabučių languose nepastebėjo mūsų, renkančių šiukšles, tačiau norinčių prisijungti taip ir neatsirado. Ets, ne motais buvo mums, nes jautėmės gerai darydami gražų darbą ir padėka buvo nuostabi - dėkojo pats miškelis.

Dar abu juokavom, kad gali iškviešti mums medicinos žinovus patikrint ar neišėjom iš proto, tačiau greičiausia jie pamanė, kad mes tai darome už mokestį. Vėliau dar sutikome porelę, kurių žmonėmis man nesiverčia liežuvis pavadinti:

- žiūrėk, šiukšlininkai...

Teliko tik pasakyti, kad tokie mes ir šiukšlininkai

Netoliese esančio vaikų darželio teritorijoje triūsė du augaloti vyrai kuopdami savo automobilius ir vis pašnairuodami į mus. Bandžiau mandagiai pakalbinti, bet tik išgirdau atodūsi ir keiksmus, adresuotus tiems, kas gamtą šiukšlina.

Toliau rinkome šiukšles ir negalėjome atsistebėti kiek daug gali tik du žmonės. Sakiau - tiek šiukšlių mes nesurinksime ir per savaitę, todėl pradėjome su nuostata - kiek surinksim, tiek ir bus surinkta, bet vaizdas pastebimai keitėsi, o kas svarbiausia - abu jutome stebuklą, kai pradeda dėkoti gamta. Mes tai darėme be jokio užmokesčio, be jokio raginimo, o galiausiai teritorijoje (miškelyje), kuriame tikrai apsilankau kartą per porą metų.

Štai, pamaniau, vaistas nuo visų depresijų, apėmusių ekonominio sunkmečio, blogos nuotaikos ir negandų. Nuotaika taisyti pažvelgus atgal į paliekamus jau išvalytus plotelius.

Ar manote rinkome tik plastikinius bei stiklinius butelius nuo svaigalų? Oi, ne! Rinkome ir gaiviųjų gėrimų bei vaikiškų skanumynų „Danongi“ tuščius buteliukus. Rinkome ir besimėtančius jau panaudotus švirkštus, saldainių popierėlius... Dabar jau sunku būtų nustatyti, kas daugiau tuos mūsų namus – gamtą – teršia, ir neįžeidžiant kurios nors pusės, pasakysiu, kad teršia visi. Per keturias valandas pririnkome apie 25 didžiausius maišus įvairiausių šiukšlių, nes rinkome tik dviese ir dar reikėjo aprėpti didelį plotą bei ropoti nuostabiu miško šlaitu žvejojant čia paliktas „vertybes“.

Po kurio laiko sutikome pagyvenusį vyriškį, kuris vedžiojo šunį. Jis ir puolė burnoti ant tų šiukšlintojų, tačiau man pasiūlius prisijungti prie mūsų - jis pratylėjo. Dar paklausiau, o kuo tada tu skiriesi nuo tų šiukšlintojų, jei matydamas netvarką, negali paimt ir pakelt kažkokio nedorėlio paliktas šiukšles? Vyriškis burbtelėjo, kad čia ateina vos kartą per porą mėnesių ir greitai

pasišalino.

Netoliese mano akis patraukė ant suoliuko sėdinti moteris. Gal būčiau į ją neatkreipęs dėmesio, tačiau mano akys jau buvo pripratusios greitai aptikti žalios spalvos plastikinius butelius, į kuriuos pilstomas pigus vynelis, tad priėjau prie jos jų paimti.

- sakykite ponias, ar jums malonu sėdėti šalia numestų tuščių butelių (šiukšlyno)? Ji man nieko neatsakė. Gal nesuprato, o gal tiesiog neturėjo ką atsakyti.

Kuo gi skiriamės mes nuo tų, kurie šiukšlina? Intelligentai? Išsilavinimas neleidžia? O aš tada sakau, kad tokie ir intelligentai, bei toks ir išsilavinimas, nes jei tokie būtumėme, tai galėtumėme šiukšles pakelti. Nereikia tam skelbti visuotinių akcijų ar finansavimo, nes tai galime mes patys kasdien, čia, šalia, bet kur...

Kur seniūnija, ką daro valstybė..., kiemsargiai.... o ką darai Tu? Tu greičiausia nieko nedarai.

Ačiū, kad myli gamtą, dažnai į ją nuvažiuodamas, tačiau ieškai švaresnės vietelės ir ar tokią pat palieki? Ačiū, jei palieki tokią pat švarią, bet kiek sutvarkei radęs prišnerkštą?

Mes pykstame ant valdžios, o kas išrinko ją? Patys ją ir išrinkome, o jei nepasiteisino mums pažadėti pažadai neturime pilietinės drąsos net juos atšaukti. Mes piktinamės ant šiukšlynais pavirtusių skverų, tačiau patys juos šiukšliname, o baisiausia - mums neleidžia mūsų orumas imti ir surinkti kažkieno paliktas šiukšles. Todėl klausiu:

- kuo skiriamės nuo tų, kurie šiukšlina, nepakeldami to šlamšto?

Atleiskite, jei kiekvieną rytą patiriu amžą atimantį stebuklo patyrimą atsimerkdamas ir išvysdamas vis kitokį - naują pasaulį. Šis STEBUKLAS man gerokai didesnis nei vandens paviršiumi perėjęs Kristus.

Man skauda šoną. Bet ir tai stebuklas, galiu tai stebėti ir stebėtis pojūčių ir jausmų gausa, kurią galiu patirti net ir iš skausmo. :)/citata iš www.omuo.lt straipsnio/

Ir pabaigai, Lietuva - tai Tu, aš ir mes visi. Tad pradėkime nuo savęs ir nuo savo, kad ir mažų darbų. Nesu prieš verbų sekmadienį ir kviečiamus žmones maldos, nors širdies gilumoj mąstau, kad jei bažnyčia paragintų nelaužyti kadagių, o vietoj maldos pakviestų susitvarkyt šiukšlynus bei tai, kad toks užsiėmimas ir apsprendžia žmogaus kilnumą, būtų tikrai geriau, nei padaryti šventę šiukšlyne.

Dar žinoma norėčiau paklausti visų, vaikščiojančių po miestų parkus ar skverus - kur jie vaikšto ar nevaikšto po parkus tapusiais šiukšlynais, tačiau, gal kėblu neregijui aiškint kas yra žalia spalva.